

Eigenlijk wil ik dat de tijd stil komt te staan. Excursie naar Nijkleaster 27-9-2017

Er komt een jongen in een auto te hard aangereden. Ik voel me kwetsbaar en emotioneel. Ik bemerk mijn overbelaste hoofd, waar ik al een tijdje last van heb. Bij de ingang van het kerkhof staat een vlag van Nijkleaster met het logo en de drie pijlers Stilte, Bezinning en Verbinding. Ik loop de trap op en ontmoet een andere vrouw. Dit was haar tweede keer vertelt ze, voor mij de eerste. Buiten bij de ingang worden we verwelkomd door Jelle Waringa, de gastvoorganger.

In stilte gaan we de kerk binnen. Aan de wand hangt een prachtig gedicht in twee talen, het fries en het nederlands. Jelle Waringa: 'Goedemorgen allemaal, wolkom yn Nijkleaster, in deze nevelige ochtend hebt u allemaal uw weg kunnen vinden, sommigen van dichtbij anderen van ver weg, fijn dat u er allemaal bent, op deze plek waar al bijna duizend jaar sporen van God gevonden worden.' Na het openingslied komen er nog meer mensen binnen die welkom worden geheten en er worden stoelen bij gezet, liturgiebladen worden uitgedeeld en gedeeld waar nodig. Er zijn inmiddels ongeveer dertig mensen.

We zingen 'Take, o take me as I am'. Het lied raakt me want ik ben al een tijdje bezig met de vraag: Is het genoeg wat ik doe, wat en wie ik ben? Is dat genoeg? De tekst 'Nim mij, nim mij sa't ik bin', raakte me in het bijzonder. Ik kende het lied wel, maar had het nog nooit in het Fries gezongen. Door het zingen van deze tekst in mijn moedertaal komt de betekenis ervan extra bij mij binnen.

Jelle: 'Op de orde van dienst staat een heel kort woordje 'Stilte', we zijn nu een tijdje stil, maar het kan soms ook in plaats van rust ook onrust geven, laat het gebeuren. Bid of mediteer, en als u denkt wat is dat bidden of mediteren? Geniet dan van deze prachtige plek.

De stilte wordt begeleid door het geluid van een grasmaaier, zo eentje waarmee je de kantjes maait, een doordringend geluid. Een goede oefening om mezelf er niet aan te ergeren. Ja, wij zitten hier wel, maar iedereen is nu aan het werk, het is een gewone werkdag! Wat een geluk dat ik hier mag zitten, zomaar, voor niets. Ik genoot van de stilte die niet echt stil was, maar toch ook weer wel.

Na de koffie met 'kleasterkoeke', volgde de zogenaamde 'kleasterkuier', de kloosterwandeling. Deze bestond uit drie delen: wandelen in stilte, wandelen al bezinnend op een vraag, wandelen in verbinding met de ander. 'Laat het gebeuren', bemoedigde Jelle ons opnieuw. Ik liet het gebeuren. Ik zag ganzen overvliegen, zag in de verte Friese paarden, ik zag van alles en voelde de rust, de stilte, de onrust in mijzelf, het verlangen naar rust en stilte, naar warmte, naar verbondenheid, naar liefde, naar geheeld worden. Eigenlijk wil ik dat de tijd stil komt te staan.

Terug in de kerk in Jorwert lunchen we met de groep en voeren we een gezamenlijk gesprek met alle deelnemers van de wandeling en ook met degenen, die om wat voor reden dan ook niet mee konden of wilden, maar die in de kerk waren achtergebleven om te wachten in stilte, bezinning en verbinding. Naar het gedicht van Eppie Dam: 'De ziel opnieuw doorbloed; ik ga, weer mens als ooit tevoren de wereld anders tegemoet; de wrâld yn mei in sjongend hert.'

Aly Meijer